

Jelenségek

Panaszkodunk

Nyitott füllel járva modernkedő társadalmi dzsungelünkben egyre csak azt hallja az ember, hogy senkinek sem mire nincs ideje. Egyesek szerint lassan még a legtermészetesebb szükségletek lebonyolítására sem. Ilyen módon könnyen elintézhethetjük hozzátartozóink vagy barátaink bárminemű kérését, elvárását. Megolyasmit is sugallunk ezzel a magatartással, hogy mi milyen elfoglalt, sőt rendkívül fontos építőkövei vagyunk ennek a tömegnek, netán közösségnek. Elnézést a közösség szóhasználatért, mert ahol az emberi kapcsolatokban ez a módszer járja, ott csak tapintatból beszélhetünk közösségről.

Más divat is hódít – ami az emberi viselkedést illeti – manapság. Panaszkodunk szinte mindenre és mindenkire, terheljük egymást, sokszor lényegtelen s könnyen megoldható problémákkal is. A pszichológusok ezt úgy magyarázzák, hogy az ember így „próbál” bizonyos önsanyargató lelki terheket másokra /is/ átruházni, hogy ezzel könnyítsen magán, vagy mérsékelje lelkiismerete kellemetlenkedéseit.

Panaszkodik a nyugdíjas – szerintem minden bizonnyal jogosan –, hogy a megérdemelt járadékból egyre nehezebb megélni, mert az infláció és a nyugdíjmelés nincs szinkronban, s így a nyugdíj vásárlóereje egyre csökken. A szociális biztosító meg a kormány is meglelik az érveiket, ők is – a maguk módján – megmagyarázzák intézkedéseiket. Ugyancsak panaszkodik a munkavállaló és a munkáltató. Az első mert sokszor minimálbérről kénytelen dolgozni, a másik meg a béren kívüli sokféle és viszonylag magas különbö-

ző kiadások miatt.

A polgármesterek, hivatalnokok, de a kormány, sőt a különböző képviselők is beállnak a panaszkodók soraiba. Folyik vagy inkább csak foly a minden birkózó párosban az egymást gyöttrő kölcsönös követelés. Bizony nem könnyű igazságos bírónként beállni ebbe a csetepatéba. Egyes önkormányzati képviselők már letették a lantot a helyi úthálózat kátyútalanításáért folyó küzdelemben, mások nem tartják falra hányt borsónak a művellet szorgalmazását, mert szerintük már az is eredmény, ha egy négyzetméterrel szűkül a kátyúbirodalom. Ez már az egyéni felfogások kategóriájába tartozik. Nehéz minősíteni a pozitívumok vagy negatívumok tükrében.

Az időjárásra meg minden becsületes panaszkodó kiönti a mérgét. Hol a nyári didereggető hűvösség, hol a gatyarohasztó kánikula mozgatja fulánkukat. Arról nem is szólva, hogy minden, nem azonosított betegségünknek, fájdalomunknak az okát is megtaláljuk az időjárási frontok látványos háborújában.

A különböző nemzetek nacionalistái is panaszkodnak egymásra. Például a szerbek Koszovóban – ahol kisebbségben vannak az ottani albánokkal szemben – elvárják, hogy a többség toleráns legyen velük szemben, holott a vajdasági magyarokkal szembeni nacionalista fellépéseiket szinte jogosnak minősítik.

A panaszok ugyan feltárják a gondokat, de csak megértő kézfogással és kölcsönösen orvosolhatók. S ehhez jóakarattal és kellő áldozatkészséggel szükségeltetik. Másképp az egész falra hányt borsó.

Korpás Pál

IX. Örökség Népfőiskolai Tábor

Tartós és közösségi jövőt formáló értékek gerjesztésére és teremtésére csak azok képesek, akik tudatosítják, hogy egyedül a folyamatos, kitartó munka lehet az értékforrás. Ez a meggyőződés hajtja **Z. Urbán Aladárt**, a Palóc Társaság elnökét, az Örökség Népfőiskolai Tábor lankadatlan szervezőjét és segítőit – feleségét, fiait, Szabóné Pásztor Edit tanárnőt meg a tucatnyi lelkes magyarországi előadót. Az idén immár kilencedszer sikerült Ipolyságon – a nyári szünetben – közönséget-közösséget összekovácsolni, és színebbé tenni a város kulturális életét. Ebben az évben – talán – olyasminek is tanúi lehetünk, hogy az előadásokon, filmvetítésen elég sok ipolysággal és környékbelivel találkozhattunk, akik kiegészítették a mintegy 50 főnyi törzsgárdát. Az előadások és egyéb programok színhelye az Ipolysági Szaktanintézet nagyterme volt.

Az egy hétig tartó színes programsorozatot 2004. júl. 5-én **Z. Urbán Aladár** nyitotta meg, majd **Patakiné Kerner Edit** elmondta Hrubík Béla Egy mondat a hazáról c. versét. **Bakay Kornél** régész, történész, az egyik leghűségesebb előadó *Csaba királyfi székely népe /legenda és valóság/* címen tartott alapozó előadást. Népfeltés hatotta át előadását. Szerinte minden nép életében nagyon lényeges megtartó erő a **hit**: amit hiszünk, az egyenragú – egyenlő súlyú a történelmi tényekkel. A székelyeket a globalizálódó világban a felmorzsolódás veszélye fenyegeti. A magyar nép évezredek küzdelmét értékelve megállapította, hogy a 9–16. században a magyar állam Európa egyik meghatározó hatalma volt. Sokan próbálkoztak, de mindmáig senkinek nem sikerült a magyar nyelvet kikezdeni. Elítéli azokat a nevelési szándékokat, hogy a magyar fiatalságot elidegenítsék földjétől és nyelvétől.

Hangsúlyozta, hogy az egyedüli nép vagyunk a világon, amely keleti eredetű, de ugyanakkor klasszikus európai fajta – az európai nagyrasz része.

A témakört gazdagították a következő szakemberek színes előadásai: **Szöke István Attila** /költő/, **Molnár V. József** /néplélekrajz-kutató/, **Kiss Irén** /művelődéstörténész/, **Tabori László** /keletkutató/, **Bíró József** /tanár/, **Koltay Gergely** /zeneszerző/, **Szántai Lajos** /történész/, **Kiss Dénes** /költő/, **Szöllőssy Kálmán** /tanár/, **Kocsis István** /író/, **Pap Gábor** /művészettörténész, aki szinte színtetizálta az előadások lényegét/, **Bácsfi Diana** /vallástörténész/, **Friedrich Klára** /tanár/, **Szakács Gábor** /zeneszerző/, **Csete György** /építész/, **Csete Ildikó** /textilművész/, **Juhász Judit** /újságíró/. Nagy érdeklődés kísérte Koltay Gábor a Velünk élő Trianon c. filmjének vetítését és a Csodaszarvas c. fotókiállítását.

A július 10–11-i *honismereti kirándulás* nagy reneszánsz költőnk, Balassi Bálint életének főbb állomásait vette célba.

Ipolyság és környéke kultúraszerető lakosai abban reménykednek, hogy a X. /jubileumi/ Örökség Népfőiskolai Tábor újra Ipolyságon talál otthonra.

Korpás Pál

Hrubík Béla Jövendölés

Követ csiszolok,
örzők paraszat,
szikrában szórom szét
bujdokló magamat,
harmatot csipkézek
deres fűszál hegyén,
kerékké nővök a
Göncöl szekeren,
s ha majd az
éjféli égről zuhanva
magamra rántok
egy hulló csillagot,
gyűjtanak-e helyembe újat
a háton fekvő
szerelmes angyalok?